

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Aleše Šťastného a soudců Mgr. Adély Kaftanové a JUDr. Tomáše Pirka ve věci

žalobkyně: **Home Credit a.s.**, IČO 26978636
sídlem Nové sady 996/25, 602 00 Brno – Staré Město
zastoupená advokátem JUDr. Romanem Pospiechem, LL. M.
sídlem Nové sady 996/25, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **L. G.**, narozený xxx
bytem xxx

o zaplacení 198 488,58 Kč s příslušenstvím,

o odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 29. září 2025 č. j. 7 C 177/2025-43,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve výroku II. **mění** tak, že **se zamítá** žaloba ohledně kapitalizovaného zákonného úroku z prodlení ve výši 15 569,83 Kč za období od 11. 2. 2025 do 28. 4. 2025 a zákonného úroku z prodlení ve výši 12 % ročně z částky 62 012 Kč od 29. 4. 2025 do zaplacení, jinak ohledně povinnosti žalovaného zaplatit žalobkyni částku 62 012 Kč **se rozsudek soudu I. stupně potvrzuje** s tím, že žalovaný je povinen tuto povinnost splnit do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Odůvodnění:

1. Shora označeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu co do částky 146 476,58 Kč, kapitalizovaného úroku ve výši 34 083,41 Kč, úroku ve výši 12,75 % ročně z částky 195 267,93 Kč od 29. 4. 2025 do zaplacení, kapitalizovaného zákonného úroku z prodlení ve výši 3 453,93 Kč za období od 11. 2. 2025 do 28. 4. 2025 a zákonného úroku z prodlení ve výši 12 % ročně z částky 136 476,58 Kč od 29. 4. 2025 do zaplacení (výrok I.), uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni částku 62 012 Kč s kapitalizovaným zákonným úrokem z prodlení ve výši 15 569,83 Kč za období od 11. 2. 2025 do 28. 4. 2025 a zákonným úrokem z prodlení ve výši 12 % ročně z částky 62 012 Kč od 29. 4. 2025 do zaplacení (výrok II.) a vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.).
2. Takto bylo rozhodnuto o žalobě, kterou se žalobkyně na žalovaném domáhala zaplacení částky 198 488,58 Kč s příslušenstvím z titulu nároků vyplývajících ze smlouvy v revolvingovém úvěru č. 7206158569 uzavřené dne 22. 6. 2022. Pro prodlení žalovaného s úhradou poskytnutého úvěru žalobkyně úvěr „zesplatnila“ ke dni 27. 1. 2025. Žalobkyně požadovala částku 195 267,93 Kč na jistinu, částku 1 690,65 Kč na poplatku za pojištění, částku 1 030 Kč na nákladech za vymáhání a částku 500 Kč na smluvní pokutě; vedle toho žádala úrok z jistiny a zákonný úrok z prodlení z jistiny, poplatků a smluvní pokuty za dobu od 11. 2. 2025 do zaplacení.
3. Soud I. stupně zkoumal platnost úvěrové smlouvy s ohledem na zákonnou povinnost žalobkyně posoudit schopnost spotřebitele splácet poskytnutý úvěr ve smyslu ust. § 86 odst. 1 zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru (dále jen „zákon o spotřebitelském úvěru“), a souvisejících judikatorních závěrů (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 7. 2018 sp. zn. 33 Cdo 2178/2018, náleznost Ústavního soudu ze dne 3. 11. 2020 sp. zn. IV. ÚS 702/20 a rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 5. 3. 2020 ve věci C-679/18). Konstatoval, že žalobkyně nedostatečně prověřila příjmy a výdaje žalovaného. U příjmů se spolehla na tvrzení žalovaného, že pobírá mzdu ve výši 43 000 Kč měsíčně, ačkoliv tento příjem nevyplyvá z předloženého výpisu z účtu žalovaného za měsíc duben 2022 (příjmy podle předloženého výpisu tvořily částky přeposílané z jiného účtu žalovaného a půjčky). U výdajové stránky sice žalobkyně správně počítala s historickým úvěrovým zatížením ve výši 19 466 Kč měsíčně (žalovaný měl v době sjednání úvěru 6 jiných nesplacených úvěrů s celkovou výší dluhu 1 819 318 Kč), výdaje na bydlení však určila pouze v částce 11 097 Kč měsíčně, ačkoliv podle předloženého výpisu tyto výdaje reálně činily 16 500 Kč měsíčně (na nájemné). Soud I. stupně poukázal na prosté porovnání výše měsíčního příjmu žalovaného, ze kterého žalobkyně vycházela (43 000 Kč), a pravidelných výdajů žalovaného na historické dluhy (19 466 Kč měsíčně) a na bydlení (16 500 Kč měsíčně) s tím, že není zřejmé, z čeho by měl žalovaný hradit splátku úvěru, která od října 2022 (zřejmě došlo k navýšení úvěrového rámce z 40 000 Kč na 200 000 Kč) dosahovala 6 332 Kč měsíčně. Soud I. stupně zdůraznil, že žalovaný byl poprvé v prodlení s úhradou splátky úvěru již v lednu 2023 a od června 2023 byl v prodlení nepřetržitě. Protože žalobkyně řádně neposoudila schopnost žalovaného splácet úvěr, je úvěrová smlouva uzavřená mezi účastníky ve smyslu ust. § 87 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru neplatná (soud k této neplatnosti přihlíží bez návrhu, přičemž z úřední povinnosti zkoumá i to, zda došlo k porušení povinnosti posoudit úvěruschopnost spotřebitele).
4. Žalobou uplatněné nároky posoudil soud I. stupně jako nárok z bezdůvodného obohacení dle ust. § 2993 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“). Podle tohoto ustanovení může každá ze stran požadovat, aby jí druhá strana vydala, co získala, bylo-li plněno, aniž tu byl platný závazek. Protože bylo prokázáno, že žalobkyně poskytla žalovanému peněžní prostředky ve výši 225 617 Kč a žalovaný žalobkyni vrátil částku 163 605 Kč, uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni rozdíl ve výši 62 012 Kč a ve zbytku žalobu zamítl (vyjma povinnosti zaplatit z částky

62 012 Kč úrok z prodlení ve výši dle nařízení vlády č. 351/2013 Sb. za dobu od 11. 2. 2025 do zaplacení – viz dále).

5. Soud I. stupně konstatoval, že v důsledku procesní nečinnosti žalovaného nemohl podle ust. § 87 odst. 2 zákona o spotřebitelském úvěru zjistit, jaké jsou možnosti spotřebitele, proto je žalovaný povinen zaplatit dlužnou částku do 3 dnů od právní moci rozsudku. O povinnosti žalovaného zaplatit žalobkyni zákonný úrok z prodlení z částky 62 012 Kč bylo rozhodnuto s odkazem na ust. § 1968 a § 1970 o. z. Soud I. stupně počátek prodlení žalovaného s úhradou částky 62 012 Kč stanovil na den následující po uplynutí lhůty uvedené v „zesplatňovací výzvě“ ze dne 27. 1. 2025.
6. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto s odkazem na ust. § 142 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“). Převážně úspěšnému žalovanému relevantní náklady řízení nevznikly a soud I. stupně proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
7. Rozsudek napadl ve výroku II. včasným odvoláním žalovaný. Uvedl, že mu soud I. stupně stanovil mimořádně krátkou lhůtu k plnění, aniž by přihlédl k jeho osobním a majetkovým poměrům, jak mu ukládá ust. § 87 odst. 2 zákona o spotřebitelském úvěru. Uvedl, že je od října (2025) nezaměstnaný, nachází se v nepříznivé finanční situaci, současně aktivně zaměstnání hledá a činí kroky k zajištění finančních prostředků. Plnění ve lhůtě 3 dnů pro něho znamená závažné existenční ohrožení. Proto navrhl, aby odvolací soud v případě potvrzení jeho platební povinnosti stanovil přiměřenou lhůtu k plnění v délce 30 dnů, případně jinou lhůtu, kterou shledá odpovídající jeho příjmovým a majetkovým poměrům.
8. Žalovaný současně označil rozhodnutí o přisouzení částky 62 012 Kč za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť rozsudek neobsahuje konkrétní výpočet, neuvádí, jak byly zohledněny provedené úhrady, úroky či případné zápočty, a neodkazuje na konkrétní důkaz, z něhož by uvedená částka vyplývala. Navrhl, aby odvolací soud rozsudek ve výroku II. z tohoto důvodu zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.
9. Žalobkyně navrhla potvrzení napadené části rozsudku jako věcně správné.
10. Odvolací soud přezkoumal podle ust. § 212 a § 212a o. s. ř. rozsudek soudu I. stupně včetně řízení, které vydání rozsudku předcházelo, a došel k závěru, že odvolání je částečně opodstatněné.
11. Odvolací soud neshledal důvod pro zrušení rozsudku dle ust. § 219a odst. 1, písm. b) o. s. ř. pro nepřezkoumatelnost danou nesrozumitelností či nedostatkem důvodů. Odůvodnění výše přiznané částky (rozdíl mezi žalobkyní poskytnutými peněžními prostředky a žalovaným dosud vrácenou částkou) je zjevně srozumitelné a žalobce má možnost proti rozhodnutí věcně argumentovat (k měřítkům přezkoumatelnosti rozhodnutí soudů nižších stupňů viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2013 sp. zn. 29 Cdo 2543/2011, uveřejněný pod č. 100/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Odůvodnění rozsudku (v odstavci 5) označuje konkrétní důkaz, z něhož soud I. stupně učinil zjištění o výši poskytnutého úvěru a jeho splácení. Jde o „Výpis čerpání, splátek a úhrad“ předložený žalobkyní, k jehož obsahu se žalovaný mohl vyjádřit, pokud by se dostavil k jednání soudu I. stupně, kde byl výpis k důkazu proveden.
12. Skutkové zjištění soudu I. stupně o výši žalobkyní poskytnuté částky a žalovaným splacené částky přitom zjevně odpovídá obsahu listiny „Výpis čerpání, splátek a úhrad“, o jehož pravdivosti není důvod pochybovat (žalovaný obsahu této listiny nijak neoponoval, netvrdil, že by od žalobkyně obdržel částku jinou a že by jinou částku zaplatil).
13. Soud I. stupně dospěl ke správnému právnímu závěru o absolutní neplatnosti úvěrové smlouvy a o povinnosti žalovaného (spotřebitele) vrátit poskytnutou jistinu spotřebitelského úvěru žalobkyni.

K podkladovým skutkovým a právním závěrům v uvedených směrech odvolací soud nemá co dodat a pro stručnost na ně odkazuje (až na dále uvedenou výjimku týkající se právní kvalifikace platební povinnosti žalovaného). Správnost závěru o absolutní neplatnosti úvěrové smlouvy ve smyslu ust. § 87 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru ostatně žádný z účastníků v odvolacím řízení nezpochybnil.

14. Podle ust. § 87 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, poskytne-li poskytovatel spotřebiteli spotřebitelský úvěr v rozporu s § 86 odst. 1 větou druhou, je smlouva neplatná. Soud k neplatnosti přihlédne i bez návrhu. Spotřebitel je povinen vrátit poskytnutou jistinu spotřebitelského úvěru v době přiměřené jeho možnostem.
15. Podle ust. § 87 odst. 2 zákona o spotřebitelském úvěru, je-li spor o to, jaká je doba odpovídající možnostem spotřebitele podle odstavce 1, určí tuto dobu na návrh některé ze smluvních stran soud podle možnosti spotřebitele a v zájmu spravedlivého uspořádání práv a povinností smluvních stran s přihlédnutím k příjmu spotřebitele a jeho celkovým sociálním a majetkovým poměrům.
16. Podle ust. § 87 odst. 3 zákona o spotřebitelském úvěru, změní-li se možnosti spotřebitele, může soud na návrh některé ze smluvních stran sjednanou dobu nebo dobu určenou rozhodnutím změnit.
17. Povinnost žalovaného vrátit žalobkyni poskytnutou jistinu spotřebitelského úvěru neplyne z úpravy bezdůvodného obohacení, jak dovodil soud I. stupně, nýbrž ze speciálního ustanovení § 87 odst. 1 věta třetí zákona o spotřebitelském úvěru. Jak judikoval Nejvyšší soud v rozsudku 20. 4. 2022 sp. zn. 33 Cdo 3675/2021, *ustanovení § 87 zákona o spotřebitelském úvěru upravuje soukromoprávní sankci poskytovatelů „lichvářských“ úvěrů spočívající v tom, že poskytovatel úvěru má nárok toliko na nesplacenou jistinu úvěru bez dalších smluvních úroků a poplatků, nadto v nové době splatnosti (buď mezi účastníky dohodnuté, anebo soudem určené), která neodvisí od výzvy věřitele k plnění, nýbrž od možnosti dlužníka (spotřebitele); nárok na zákonné úroky z prodlení podle § 1970 o. z. mu vzniká teprve v okamžiku prodlení dlužníka s vrácením zbyvající části jistiny spotřebitelského úvěru v době podle § 87 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru.*
18. Je zřejmé, že soud I. stupně se citovaného judikaturního výkladu nedržel. Protože při vypořádání nároků z neplatné úvěrové smlouvy postupoval podle obecných ustanovení o bezdůvodném obohacení, nesprávně dovodil vznik nároku žalobkyně na zákonné úroky z prodlení podle ust. § 1970 o. z. Soud I. stupně nerefletoval, že v posuzovaném případě splatnost zbyvající části jistiny ještě (na základě dohody stran či na základě rozhodnutí soudu) nenastala, a proto (zatím) nemohl vzniknout nárok žalobkyně na zákonné úroky z prodlení z částky 62 012 Kč.
19. Odvolací soud tedy dle ust. § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. rozsudek soudu I. stupně v napadeném výroku II. ohledně zákonného úroku z prodlení z částky 62 012 Kč změnil tak, že žalobu zamítl.
20. Ohledně povinnosti žalovaného zaplatit žalobkyni částku 62 012 Kč (plynoucí z ust. § 87 odst. 1 věta třetí zákona o spotřebitelském úvěru) odvolací soud rozsudek soudu I. stupně ve výroku II. dle ust. § 219 o. s. ř. potvrdil jako věcně správný, přičemž současně dle ust. § 87 odst. 2 zákona o spotřebitelském úvěru určil dobu, v níž je žalovaný (spotřebitel) povinen žalobkyni poskytnutou (a nevrácenou) jistinu vrátit.
21. Jak dovodil Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 13. 8. 2025 sp. zn. 33 Cdo 1902/2025, *povinnost tvrdit a prokázat, jaká je doba přiměřená jeho možnostem k vrácení poskytnuté jistiny spotřebitelského úvěru ve smyslu ust. § 87 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru, má spotřebitel.* Žalovaný své aktuální příjmové a majetkové poměry odvolacímu soudu (stejně jako soudu I. stupně) neobjasnil. K jednání odvolacího soudu se nedostavil (omluvil se z jednání z důvodů náhlých zdravotních obtíží a souhlasil s projednáním věci v jeho nepřítomnosti). Žalovaný nedoložil ani své tvrzení, že je nyní

nezaměstnaný a bez pravidelného příjmu. Vzhledem k tomu, že žalovaný je v produktivním věku, netrpí žádným zdravotním omezením, které by mu bránilo v dosažení standardního příjmu ze zaměstnání (takové omezení žalovaný netvrdil), a v září 2025 absolvoval s cestovní kanceláří Čedok týdenní pobytovou dovolenou v Řecku ve čtyřhvězdičkovém hotelu (z tohoto doloženého důvodu požádal o odročení jednání před soudem I. stupně), nemá odvolací soud důvod k domněnce, že by jeho aktuální možnosti neumožňovaly okamžité vrácení zbývajících jistiny úvěru. Žalovaný ostatně ve svém posledním vyjádření, učiněném krátce před jednáním odvolacího soudu, navrhl (nijak dlouhou) dobu 30 dnů. S ohledem na délku řízení před soudy obou stupňů zvolil odvolací soud dobu 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

22. Protože odvolací soud částečně měnil rozsudek soudu I. stupně, rozhodoval nejen o náhradě nákladů odvolacího řízení, ale i o náhradě nákladů řízení před soudem I. stupně (§ 224 odst. 2 o. s. ř.). O nákladech řízení před soudem I. stupně bylo rozhodnuto dle ust. § 142 odst. 2 o. s. ř. Žalovaný byl ve sporu se žalobkyní úspěšnější, mělo by mu tedy být přiznáno právo na náhradu části vynaložených nákladů. Žalovanému však v řízení před soudem I. stupně žádné náklady nevznikly a odvolací soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto rovněž dle ust. § 142 odst. 2 o. s. ř. (ve spojení s ust. § 224 odst. 1 o. s. ř.). V odvolacím řízení byl úspěch žalobkyně a žalovaného srovnatelný, odvolací soud proto i ohledně této fáze řízení rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat dovolání za podmínek uvedených v ust. § 237 o. s. ř. Takové dovolání se podává do 2 měsíců od doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu soudu prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 3.

Praha 21. ledna 2026

JUDr. Aleš Šťastný v. r.
předseda senátu